

ACC. N:R M. 14998: 1-25.

Landskap: Skåne Upptecknare: Ingemar Ingers, Lund
Härad: Bara Berättare: ^x " "
Socken: Burlöv (^{sid. 24 fr.} Tottarps m.) Berättarens yrke: Aktivarie
Uppteckningsår: 1960 Född år 1902 i Tottarps m.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

x m. fl. se
sid. 25!

Lal och andra finnum. s. 1-25.

LUF 112

18/10-60.

S a l o c h a n d r a f i n r u m .

I nästan alla gårdar finns i boningslängan ett rum som kallas salen. I äldre boningslängor är salen samma rum som tidigare kallades sommarstuan. Detta namn användes ännu av äldre och medelålders personer omkr. 1900. I relativt nya boningslängor, som fr.o.m. 1880- och 90-talen byggts av unga familjer, torde knappt benämningen sommarstua ha använts. Ett rum som kallades folkastua fanns endast på sådana gårdar, där husbondefolket var ståndspersoner (harrskäv). I senare tid har den funnits också på vanliga bondgårdar, men är åter i försvinnande, då man inte längre har nog personal och resurser att duka två olika bord. Hos ett fåtal storbönder i äldre tid kunde husbondefolket äta för sig själva, men de satt då i en mindre kammare, under det att tjänstefolket satt och åt i stuan.

*Skåne**Bara ht**Burlöv m.*

Däremot känner man redan från mitten av 1800-talet, att en mindre kammare inreddes såsom sovrum för husbondefolket. Den kallades Fars å mors kammare eller sängkammaren. Den låg alltid intill stugan och på samma sida som köksavdelningen. Utrymmet för sängkammaren kunde man vinna genom att bakugnen (bagaronen) blev flyttad längre emot boningslängans ena ända eller förlades till en uthuslänga.

Boningslängor med frontespis förekom inte förrän på 1870- och 80-talen. Stundom kunde man anbringa frontespis mitt på en äldre länga (sätta fronterspi^{ss}). Således fick boningslängan å Åkarp nr 5 (Inge Olssons gård), som är byggd 1847, en frontespis emot trädgårdssidan 1880, då hans farfar Måns Olsson ägde gården. I denna frontespis fanns ett rum, som skulle bebos av äldste sonen, som då var 21 år. *fr. sid. 18.*

**/ således på Burså nr 3
(Hans Olssons gård)*

Benämningen bästu finns inte här (den tillhär huvudsakligen Vemmenhögs härad). Kistekammare fanns nästan överallt men var ett rum för sig, skilt från sommarstuan. Sommarstuan var det gamla namnet på samma utrymme, som sedermera blev salen. Den var inredd med klädska (kläskav), kistor, vävar och klaffabörd. Övergången ifrån sommarstua, som mera var ett förrådsrum, gästrum och om somrarna arbetsrum (vävning m.m.) skedde under en längre tid, som börjar med 1840-talet och inte var avslutad förrän omkring sekelskiftet. Man började på de större bondgårdarna. Orsaken torde ha varit en strävan att efterlikna de högre stånden. Ifrån herregårdar, prästgårdar och större borgarhem i städerna torde man ha fått förebilden med en sal, som var finrum och hägtidsrum.

Salen var sällan uppvärmd och saknade eldstad liksom den forna sommarstuan. Men i ett av mig känt fall, i Inge Olssons gård, Åkarp nr 5, (numera Vallgården) finns av ålder vid ena kortväggen i salen (närmast kammaren) en kakelugn, s.k. pottugn (pottón) av flammigt grönglaserat kakel. Denna boningslänga är byggd 1847 och bevarar ännu i huvudsak sin ursprungliga planläggning. När hans farfar Måns Olsson gifte sig 1857 med dottern på stället, Elsa Larsdotter, användes salen såsom vigselrum, och bröllopsmåltiden blev intagen där. Då bröllopet var i december, får man antaga, att kakelugnen då varit uppeldad.

Elektrisk belysning infördes på orten 1912, och då fick också salarna elektriskt ljus. Förut hade man fotogenlampor, antingen stålampor eller hängelampor. Det var också vanligt att på skivan framför spegeln, som hade sin plats mellan båda gavelfönstren, två ljusstakar var placerade.

Salen är vanligtvis tapetserad, och den fick tapeter tidigare än andra rum i boningslängan. Men i äldre tid ha väggmålningar varit vanliga på salens väggar. Sådana fanns ännu på 1880-talet på Åkarp nr 5 (möjligtvis kan nuv. ägaren ge upplysningar om deras beskaffenhet). De ha sedermera blivit övertapetserade. - I Göran Anderssons gård, Åkarp nr 6, där boningslängan som ännu står är byggd 1848, fanns i salen väggmålningar som föreställde hästar, kor och kalvar. Dessa båda nämnda boningslängor, som tillkommit resp. 1847 och 1848, tillhöra utflyttaregårdar. De blev vid enskiftet 1813 utflyttade ur bysamhället. De boningslängor, som då byggdes på dessa gårdar, var redan på 1840-talet färdiga att ersättas med nya. Det torde bero på högkonjunkturer, möjligtvis också på att de i enskiftetiden uppförda boningslängorna bestått av gammalt material och därför redan på 1840-talet varit rivningsfärdiga.

x) Möbleringen av salen i Åkarp nr 5 har påstås vil ombyta av innehavare. Den nu v. möbleringen som tillkommit omkr. 1930 innehåller flera gamla ting, men de händelserna ifrån husets förhistoria.

Taket (loftet, låtved) hade i äldre längor i regeln synliga bjälkar, men loftet var åtminstone redan på 1870-talet undertill klätt med vittad papp. I ett fall - på Åkarp nr 8 (Jöns Anderssons gård, numera scoutlokal) har jag iakttagit mellan 1910 och 1920, att bjälkarna i salen var blåmålade och emellan dem var tapeter i stjärnemönster. Men redan på 1840-talet förekommer gipstak i salen, efter mönster ifrån närmaste städer; på Åkarp nr 5 finns således gipstak i salen och ovanligt nog också i stugan.

Fönstren är i allmänhet så placerade, att två finns vid gavelväggen och två på vardera långväggen emot trädgården (haven) och gårdsplanen. I vissa fall hade salen liksom den gamla sommarstuan en ytterdörr direkt emot trädgården. Dels därför att man lätt skulle kunna "gå ud i haven" om sommaren, dels för att i händelse av eldsvåda lättare kunna rädda lösöre. - Från salen ledde en eller två dörrar till

**/ ytterdörren kunde också leda ifrån en särskild förestuga emot trädgårdssidan.*

husets övriga rum. Den ena dörren ledde till kamaren. Om ännu en dörr fanns, ledde den till förs^tugan (fåstun) eller till en mindre kammare vid denna, kallad fåstekammaren. Den vanliga formen på fönstren är att de är avdelade med en mittpost (fynstorpåst) och på vardera sidan om denna tre rutor (rudor). Ett sådant fönster kallas sexrude-~~fönster~~ fynstor. Denna typ är gammal och har funnits åtminstone sedan 1700-talet. Tidigare, då fönstren var blyinfattade, hade de 12 rutor, 6 på vardera sidan om mittposten. Tyvärr är det numera vanligt (sedan omkr. 1940) då man gör nya fönster, att de i st.f. tre rutor på vardera sidan får en hel ruta, vilket i hög grad förvanskar den ursprungliga byggnadsstilen. Men ett flertal boningslängor finnas ännu, där fönstren har sin traditionella form, således på Åkarp nr 5, 6 och 8, som här är nämnda.

x/ Så ännu på Helena Olssonssons boningslänga i Åkarp nr 5, som byggdes 1928.

Dörrarnas traditionella form är med tre dörrspeglar, en låg överst och nederst och en hög (rektangulär) i mitten.

I boningslängor, som blivit byggda på 1870- 80- och 90-talen, är ofta dörrarna till salen dubbeldörrar, deux-battants (battång-daror). Förebilderna torde vara hämtade ifrån skolsalar och ifrån officiella byggnader i städerna eller det högre borgerskapets heminteriörer och kan vara förmedlade hit via snickare och byggmästare.

Möblering. Salens förändring från den gamla sommarstuans inredning till ett finrum och högtidsrum skedde i somliga hem successivt, där man jämte gamla klädsåp kunde se mera salongsmässiga bord, stolar och soffor. I de fall då en ny innehavare övertog hemmanet kunde förändringen ske med en gång.

I några fall har det förekommit, att då en ny brukare övertagit gården, salen några år till vidare stått möblerad, till dess man fått råd att möblera den.

Möblerna i salen kunde vara hemmatillverkade, gjorda av en bysnickare, av en snickare i staden (stan var vanligtvis här = Malmö), köpta i en möbelaffär i staden eller köpta på en auktion efter en ståndsperson. Den vanliga möbleringen var en eller två soffor, ett runt bord mitt på golvet, en byrå eller chiffonnier (sjeffanjé), ett klädskap och en stor spegel (se ovan). I en numera riven gammal boningslänga i Åkarp minns jag mig ha sett en gungstol i salen. Den var av den vanliga typen med svängda medar (här kallade jängla), alltså icke den amerikanska. Hos riksdagsmannen Anders Persson i Burlöv (f. 1802, d. 1880) stod i salen två vackra hörnsoffor. Han boningslänga som var högre och rymligare än de övriga i socknen, var byggd omkring 1830 och revs 1881. Anders Perssons i Burlöv var den första båndgård i socknen, där det fanns piano, men om det stod i salen eller i något annat rum, är obekant.

Hos Anders Persson fanns också gångmattor redan omkr. 1870, som gick ifrån dörr och till dörr. De ovannämnda hörnsofforna som stod i Anders Perssons sal finns ännu och står hos en ättling till Anders Persson, fröken Agda Olsson på Arlöv nr 3 eller Segedal, som har en av de f.n. bäst bibehållna gamla salarna. - Det omtalade pianot hos Anders Persson, som spelades av dottern Karna, var länge ovanligt. Först på 1890-talet och ännu mera i början av 1900-talet blev det vanligt att man fick piano i bondehemmen. Det hade gärna sin plats i salen, bl.a. därför att man dansade där, men det kunde också vid vintertiden tillfälligtvis stå i ett annat rum (kammaren, även stugan, sedan denna blivit befriad från sängplatser). Ett piano (en fårtepián) betraktades som en sevärdhet, och en sockerbruksarbetare i Arlöv, Hans Pettersson, har omtalat att då han en gång i början av

1900-talet hade ett ärende till Sven Ols'i Tågarp, sade mor Sven Ols': "Ska Hans Pittor gå me ud i salen å se min dåttors fårtepiån?" - Däremot var orglar ovanliga i bondehemmen, men en orgel fanns hos Jakob Persson på Arlöv nr 6, som var köpt 1884 på auktion efter prosten Menander i Burlöv. - Vid vissa tillfällen, då en större måltid skulle förläggas till salen, flyttade man där in andra möbler, såsom långa bord och bänkar eller också stolar, som man lånat hos grannarna. Vid ett bröllop i Arlöv 1887, då Jakob Perssons dotter Hanna blev gift med folkskolläraren Sven Tornberg, stod två långa dukade bord parallellt i salen, där också vigseln skedde framför spegeln vid gavelväggen. Vid vigseln hade man brudpallar, och i ett fall känner jag att dessa brudpallar ständigt blevo stående i salen. - Spegel fanns också i andra rum, men de var mindre än spegeln i salen. I sängkammaren eller i stugan kunde

finnas en rakspegel (ragespäjel), stundom på en byrå
en toilettspiegel med låda (numera s.k. pigtittare, men
denna benämning användes inte här). - Mattorna var van-
ligtvis gångmattor, till vävnadsslaget s.k. lasamattor.
Angående salens möblering skall ytterligare nämnas: I
Anders Olssons boningslänga å Burlöv n:r 3 stod mitt i
salen ett runt bord med ben i rokokostil och runt bordet
stoppade stolar, som Anders Olsson och hans hustru Boel
Jönsdotter hade fått i bröllopspresent vid sitt gifter-
mål 1850. Redan ifrån denna tid var salen alltså ett
finrum, men den kallades fortfarande här på stället
sommarstuan. Kistorna förvarades i en särskild kiste-
kammare, som låg utanom salen, och salen i denna länga
låg alltså inte såsom annars var fallet, närmast gaveln.
Denna boningslänga brann ned 1902. Detaljer i denna länga
ha meddelats mig av Anders Olssons döttrar, änkefru
Hanna Persson, f. 1851, d. 1945, och fröknarna Elsa

Andersson (1866-1945) och Maria Andersson (1869-1953).

Salens användning. Salen var fordom aldrig eldad i vardagslag och saknade oftast eldstad, jfr ovan. Gäster som man särskilt ville hedra kunde bjudas in i salen, men endast vid sommartiden. Medan husbondefolk och tjänstefolk ännu åto tillsammans, kunde det hända, att då man fick gäster, dessa fick äta i salen tillsammans med husbondefolket, under det att tjänstefolket åt i stugan. Om man ställde till improviserad dans, blev den förlagd till salen. Detta skedde t.ex. på ställen där en av drängarna eller sönerna spelade fiol eller dragspel (harmonika). Man bad då far och mor om lov att få dansa, och tjänstefolket, de hemmavarande vuxna barnen och ev. några tillfälliga besökande deltog då i dansen.

bl.a.

De fester som annars firades i salen var bröllop, begravning, barndop, höstagille och julagille. Var det om vintern, fick man dansa sig varm, om dans förekom.

Desutom, så länge byggenheten bestod, var till salen

*förlagt denna vid s.k. fastelavsgille, pingstgille och
julestuga. Denna byggen skapades upphörde inte med enskiftet men
avtog småningom på 1870- och 80-talen.*

Så länge husförhören var förlagda till enskilda hem, förrättades de i stugan, som var uppvärmd om vintern. Men redan på 1860-talet var husförhören förlagda till skolasalar och var det, så länge de fortsatte. De upphörde helt på 1880-talet.

Gäster, som övernattade, kunde ligga i en säng eller utdragssoffa i salen.

Om salens användning som vigselrum är förut talat. Seden att ha vigsel förlagd till salen infördes vid mitten av 1800-talet och torde stå i samband med att man vid denna tid började inreda salen såsom ett finrum och högtidsrum. Förut hade vigslar varit förlagda till kyrkan. På Åkarp n:r 5 var en vigsel förlagd till salen 1857, men ännu 1864 förekom ett kyrkbröllop i Burlövs by, då riksdagsmannen Anders Perssons dotter Maria gifte sig med nämndemannen, sedermera riksdagsmannen Ola Andersson i Nordanå. Ehuru

avståndet till kyrkan var kort, tågade man i stass till kyrkan efter samling i bröllopgården. Det lär vara sista gången en bröllopsstass har förekommit i gammaldags stil. i denna socken. F.d. lantbrukaren Anders Månsson i Djurslöv, som då var husman, har omtalat för mig, att då Ola och Maria Anderssons vigsel var överstånden och medan kyrkan ännu var klädd till vigseln, blev han och hans hustru vigda i samma kyrka och av samme vigselförrättare, prosten Menander.

Vigslar hemma i salen var vanliga under återstoden av 1800-talet och ett stycke in på 1900-talet. Att kyrkvigsel sedermera blev återupptagen kan sammanhånga med en allmän tendens i tiden, men hade tills vidare intet med tillgången till bilar att skaffa, då privatbilar inte började bli vanliga förrän på 1920-talet. 1915 minns jag att ett stort kyrkbröllop var förlagt till Burlövs gamla kyrka. Dit kom gästerna i hästskjutsar. Men det är säkert, att gamla kyrkans fullbordade restaurering 1909 och den stigande

känslan för gamla kyrkans stämpnings- och skönhetsvärden i Burlövs socken var en orsak till att kyrvigslar återupptogs. Kanske har också den synpunkten betytt något, att man ville ha utrymmet i hemmet ledigt för den följande bröllopsmåltiden. När tidigare vigseln skedde hemma i salen, gick det ofta till så, att gästerna bevistade den, stående mellan dukade bord.

En användning av salen eller sommarstuan som är speciell för socknarna kring Malmö var att den jämte ett eller två tillstötande rum uthyrdes till sommargäster (staba, Malmeboa.). I senare hälften av 1800-talet var det vanligt att sommargäster ifrån Malmö hyrde in sig i bondgårdar i Burlövs och andra socknar. Samma familjer kom igen år efter år. Till Anders Ols' på Burlöv nr 3 hade man sommargäster, som disponerade salem och en eller två kamrar. Men de hushållade själva och fick därför disponera värdfolkets kök. - I en numera riven boningslänga på

Åkarp n:r 1 var stadsarkitekten Klein med familj sommar-gäster någon tid på 1890-talet och bebodde salen och an-gränsande rum.

Andra finrum. Förutom salen var det nästan alltid ännu ett rum, som var finrum, och det var kammaren, som var belägen mellan salen och stugan. Där fanns soffa med bord framför, stolar - inte alltid stoppade - en byrå eller chiffonier, och ibland skrivbord, sedan man började anskaffa sådana. Pianot kunde också ha sin plats i kam-maren (jfr ovan under salen). Soffan i kammaren kunde bäddas för gäster men kunde också användas som liggplats för hemmavarande vuxna barn sedan man fått större anspråk på sovplatser. En väggklocka kunde finnas i kammaren men mera sällan i salen, då man inte hade så stor nytta av den om den stod i salen, som man sällan beträdde i vardagslag.

Tillkomsten av salen etc. Orsakerna till tillkomsten av salen eller den gamla sommarstuans successiva förvandling kan delvis sammanställas med högkonjunkturer. Som ovan nämnts var vissa boningslängor, som blivit byggda i enskiftetiden men var av mindre solid beskaffenhet, redan på 1840-talet färdiga att ersättas med nya (ex. är också kända från Tottarps socken, förut behandlad). I mitten av 1800-talet anlades två tegelbruk i socknen, dels av Per Andersson i Åkarp och dels av Nils Persson i Tågarp. Därigenom blev tillgången till tegel lättare och ev. nybyggnad mera aktuell. Påverkan ifrån högreståndshem är också att räkna med. I Burlövs prästgård fanns en sal med schablonmålade väggar, som säkerligen åtskilliga av sockenborna hade sett. Tre andra högrestånds-egendomar fanns i socknen sedan slutet av 1700-talet: Arlövgården, Bernstorp och Kronetorp, och det är också möjligt att man fått impulser därifrån.

Påverkan ifrån städerna är också tänkbar. Däremot kan lanthandlarna på orten icke ha spelat någon roll i detta sammanhang, då deras livsföring i förra århundradet var enkel och mera liknande husmännens och hantverkarnas. Från större bondgårdar ha de mindre bondgårdarna fått sina impulser. ^{6/ keller} Däremot kan stationssamhällena inte ha betytt något, då salar begynte inredas innan stationssamhällen vuxit upp. Åkarp fick station redan 1856 men bebyggelsen kring denna bestod en längre tid bara av några småhus. Före sekelskiftet fanns i Åkarp endast tre villabyggnader. Arlöv fick station 1871, ett år efter sockerbrukets tillkomst, men bebyggelsen här bestod mest av hus för arbetare och hantverkare. (se sid. 22-23)

Emot slutet av 1800-talet blev det brukligt att hemmavarande vuxna barn fick egna rum eller åtminstone så, att sönerna fick ett rum och döttrarna ett. Tidigare var

sovplatserna så fördelade att nästan alla familjemedlemmarna låg i stugan; dock fanns på vissa ställen en särskild kammare där föräldrarna hade sin sovplats (Redan på 1850-talet på Burlöv nr 3). Därtill skall nämnas en sed, som bestod däri, att gossebarn ifrån 7 å 8 års ålder inte längre fick ligga i stugan men fick ligga hos drängarna i drängkammaren (samma sed har jag hört omtalas ifrån Uppåkra socken). Med större anspråk på sovplatser, kanske en följd av propaganda från läkare, följde att vuxna barn fick egna rum (dottern eller döttrarna ett, sonen eller sönerna ett). Då blev kammaren tagen i anspråk som sovrum och kunde samtidigt få eldstad. Eller man inredde ett gavelrum på loftet eller, såsom på Åkarp nr 5, satte fonterspiss, som gav plats för ett rum. Man kunde också för de vuxna barnens del ha olika sovplatser vinter och sommar, som bestod i att på sommaren annars oeldade rum användes men att man på vintern låg i stugan.

Finrum hos småfolket. I detta sammanhang kan det vara värt att nämna något om finrum hos husmans- hantverkare- och arbetarebefolkningen. I hus av äldre beskaffenhet fanns intet finrum, och jag har sett gamla husmanshem, t.ex. Jöns Nilssons hus i Åkarp (beskrivet å LUF) eller Elna Robertssons hus på Tågarps hed, som helt saknade finrum. Där sträckte sig stuan över hela husets bredd och parallelt med denna låg kammersed eller kamären, som i dessa hus var bara hälften så stort emot stuan, tog upp bara ett spänne i st.f. två i stuan. Dessa rum användes till förvaring av kistor och t.o.m. för förvaring av rökat fläsk eller av saltekar. Men i några äldre husmans-hus fanns ett kammers som var lika stort som stugan, d.v.s. upptog liksom denna två spänne. De förvandlades småningom emot slytet av 1800-talet till finrum, "de bästa rommed" eller "bästesrommed."

Omkring 1870 började en ny hustyp för småfolk att byggas på orten efter förebilder från närmaste städer. Där bestod huset av två lägenheter på vardera två rum och kök, varav den ena beboddes av värdfolket och den andra av "hyresfolk". I dessa hus sträckte sig aldrig rummen över hela husets bredd, men där fanns genomgående skiljeväggar i husets hela längdriktning. Av de två rummen i vardera lägenheten låg det ena ut till vägen och kallades ytterrommed och det andra inåt gården och kallades ingerrommed. Det rum som beboddes i vardagslag var ingerrommed - det kunde ibland fortfarande kallas stuan. Där stod utdragssäng (drasäng, som drogs ut på sidan), en liggesoffa och ibland en sängstol för barnen, kläffabord och stolar med träsitsar. Väckklockan hade också sin plats i detta rum över en soffa eller säng. Det andra rummet, ytterrommed, hade ibland eldstad men det stod oftast oeldat. Efter vad brandchefen Karl Ahrling i Arlöv omtalat, kunde ytterrommed ^(i 1890-talet) ännu fungera bara

såsom förrådsrum liksom det forna "kammersed". Där stod skåp och en eller två kistor och en byrå. Rummet var fuktigt och hade en unken luft. Men småningom förändrades ytterrommed till finrum - jfr benämningen "de bästa rommed" - och i somliga hus har det tjänstgjort som sådant redan ifrån husets tillkomst. I åtskilliga arbetare- och hantverkarehem i Åkarp var ytterrommed alltid finrum. Det hade vanligtvis en stoppad soffa invid gavelväggen och framför denna ett bord och några stolar - inte alltid stoppade. Om man fick främmande på söndagseftermiddagen, drack man kaffe där. Vidare stod där alltid i detta rum en byrå med ett par ljusstakar, en eller två vaser och andra prydnadssaker. Mellan förtren, som vette åt vägsidan, satt vanligtvis en spegel, ibland en hög spegel med spegelbord. På väggarna var några tavlor - kung Oscar och drottning Sofia eller några bibliska motiv eller fotografier av mor och far såsom nygifta. På golvet låg där lasamattor, och i taket var där en hängelampa.
x/ Kistorna har även sin plats på loftet.

På bordet låg enligt tidens sed ett fotografi-
album. (Sådana fanns också i böndernas salar). I ett
fall minns jag att en orgel stod i ytterrommet, men det
var i en familj där dottern, som skulle bli småskol-
lärarinna, övade sig i att spela orgel.

Åtskilliga sådana rum kunde ha varit värda att foto-
graferas och jag beklagar att jag försummat det. Dock
finns å L.U.F. ett fotografi av ett finrum, "ytterrom"
från Jöns Johanssons hus å Kabbarp nr 2 i Tottarps socken,
alldeles utanför Burlövs sockengräns (området är sedan
1/1 1959 överfört till Burlöv). Fotografiet blev på
mitt förslag taget 1948 av fotografen Nils Svensson i
Åkarp, kort innan hemmet skulle skingras genom auktion.
Här är ytterrummet möblerat med vitmålade, hemmasnickrade
möbler. Husets ägare var möbelsnickare. Några prydnads-
saker framträder också på bilden.

Lund i oktober 1960

Ingegerd Inge

Angående meddelare.

Såsom underlag för denna redogörelse har jag mestadels egna iakttagelser samt traditioner som jag tidigt förvärvat. Några meddelare är i det föregående nämnda i sitt gamla sammanhang: särskilt åkefyr Hans Persson i Burlöv nr 3 och hennes systers blivna svärson Karin Andersson.

För Åke nr 5 har jag en tradition igenom tre generationer: mor Elsa Hans Ols (1839-1925), hennes son Lars Ols (1867-1954) och hans son Inge Ols (f. 1900).

Igenom min moder Malin Holmström - Ingers (f. i Hvilan i Tottarpes län 1872, d. 1938) har jag hört en del berättelser om salarnas användning vid bontböllopp som hon berättat på 1880- och 90-talen i Burlövs socken.